בס"ד

שנת ארבע עשרה עיה"ק ירושלים ת"ו

חודש אלול התש"ע

עקבתא דמשיחא

אז נדברו יראי ה'

גליון "עקבתא דמשיחא" ~יו"ל בעידודם של גדולי ישראל זצ"ל ויבלט"א~ ת.ד 57194 ירושלים ת"ו

גליון 293

כי גדול מרדכי בבית המלך! - מרן הגאון הצדיק חסידא קדישא ופרישא רבי מרדכי אליהו זצ"ל!

מרן הגאון חכם מרדכי אליהו זצ"ל אשר נסתלק מעמנו לאחרונה, היה יהודי גאון עצום איש קדוש וחם לה', לכתוב אודותיו אפשר יהיה למלאות גליונות שלמים, אולם אנו נציין כמה שביבים מעטים אודותיו.

קטן וגדול גדולים ממני...

על ימי ילדותו בצל אביו הקדוש המקובל האלוק'י חכם סלמאן אליהו זצ"ל היה מספר בערגה: כשהיה אבי רבי סלמאן יושב ולומד בבית הכנסת עוד בבגדאד היה קם בפני כל אדם, הן קטנים והן גדולים והן עמי ארצות. וכשאלוהו לפשר הענין, השיבם: קטן – עשה פחות עוונות ממני, וזקן – עשה יותר מצוות ממני. בתקופה ההיא הוא היה רק התחיל את לימודו. בגלל המעלה הזאת הוא זכה לברכה מיוחדת ממרן הבן איש חי זיע"א שאמר עליו: אם סלמאן נוהג כן – ודאי יהיה בסוף ירא שמים גדול, שהרי כתוב: 'מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלוקיך', הוא יזכה בסוף לדרגה גבוהה של יראת שמים. אחרי כמה זמן אמר עליו בעל הבן איש חי: "נשמה כזו לא היתה בעולם". כשעלה לארץ והתעלה בתורת ובחכמת הקבלה, היה ממשיך להחזיק במנהגו לכבד כל אדם, קטן כגדול.

מרן הגר"מ אליהו בצוותא עם מרן הגרש"ז אוירבך ומרן הגר"י צדקה זצ"ל

חמישים דפי גמרא בטיסה

שקידתו בתורה היתה הפלא ופלא, הרב זצ"ל היה בקיא בכל חדרי התורה אך מאידך התנהג בשפלות עצומה, על שקידתו הגדולה בתורה העיד אחד ממקורביו הגדולים: ישבתי פעם ליד הרב מרדכי אליהו במטוס והוצאתי מסכת בבא בתרא. הרב הוציא את מסכת בכורות ושנינו התחלנו ללמוד. בזוית העין אני קולט שהוא מסיים את הדפים במהירות, תוך שהוא לומד לא רק את הגמרא אלא גם את פירושי רש"י ותוספות. אחרי כשעתיים הוא כבר היה בדף כ"ח, ואני עדיין בדף הראשון... לפתע עצר הרב ואמר לי 'יש לי קושיא, אבל מכיוון שאנחנו לא לומדים את אותה מסכת, תן לי לפרוש בפניך את הסוגיה'. הוא העלה את קושייתו, ואני ניסיתי לתת לו תירוצים, אבל הרב דחה אותם. בסוף שאלתי: 'אז מה באמת התשובה?' והוא אמר בחיוך: 'לא סתם שאלתי אותך. אין לי תשובה'. עד תום הטיסה, שנמשכה פחות מחמש שעות, הרב הספיק לסיים 50 דפי גמרא.

עם מרן איש האלוק'ים רבנו ישראל אבוחצירא זצ"ל

במקום שיש כסף יש לכלוך

הלה ממשיך ומספר: נחתנו בצרפת והוא החל בסדרת שיעורים והרצאות שנמשכה עד חצות הלילה, ללא כל הפסקה לאכילה או מנוחה. בחצות הגענו מותשים למלון ונשאר לנו מעט מאד זמן לישון, כי הרב היה צריך לקום בשלוש וחצי לפנות בוקר כדי להתארגן לתפילה עם הנץ החמה, כפי שהקפיד בכל יום ובכל מקום. בשעה שתים עשרה וחצי בלילה קבלתי טלפון מהלובי: הגיע יהודי שרוצה להיפגש עם הרב. חשבתי שבשעה כזו מאוחרת זה לא שייך, אבל התברר לי שזה לא סתם יהודי. באותה תקופה רצו להרוס חלקת קברים יהודיים במצרים כדי לסלול כביש מהיר. הרב שכנע את המצרים לבנות גשר מעל הקברים, והיהודי הזה תרם כסף לבנית הגשר. כשהרב שמע שאותו אדם ביקש להיפגש איתו הוא הסכים מיד. אותו יהודי ביקש לתת לרב סכום אגדי ואני כבר התחלתי לחלק את הכסף בראש. אמרתי לעצמי שעשרה אחוזים בטח יוכלו להגיע לישיבה בה לימדתי. כשהגשתי לרב את הצ'יק, הוא אמר לי מבלי להתבלבל לרגע: 'חס ושלום! תחזיר לו את זה מיד' לא הבנתי את הסירוב וגם טענתי שהיהודי עלול להיפגע. אמרתי לרב: 'הרי הכסף הוא לא בשבילך, הוא בשביל הישיבות אז מדוע יש פה בעיה?'. הרב ענה לי: בני, עוד ירדפו אחריך הרבה אנשים עם הרבה כספים. אנחנו לא נוגעים בכסף. במקום שיש כסף יש לכלוך. מי שרוצה לתרום כסף לישיבות, שיעביר אותם אליהן ישיר'.

כעת מצאתי את התשובה לקושיא...

לסיום מספר הלה: לאחר אותה פגישה, נותרו לרב כשעתיים בלבד לישון. בשעה שלוש וצי הגעתי לחדרו ומצאתי את המיטה מוצעת כפי שהיתה בערב, ואת הרב רכון על גבי ספר ושקוע בלימודו. מיד לאחר התפילה החל יום נוסף של לימודים והרצאות, ובסופו חזרנו ארצה. הרב נאסף על ידי מונית לירושלים, ואני, שעדיין התגוררתי בחדרה, המתנתי לאוטובוס שיקח אותי לביתי, לאחר כרבע שעה פתאום חזר הרכב של הרב לידי. הרב קרא לי ואמר לי בחיוך: "זוכר את הקושיה שדיברנו עליה אתמול בטיסה? כעת מצאתי את פתרונה".

להיכן נעלם בכל יום שישי אחר הצהריים

בכל יום שישי אחה"צ היה חכם מרדכי זצ"ל עוזב את הבית למטרה לא ידועה, אף אחד מבני הבית לא ידע את סיבת היעדרו, והדבר עורר סקרנות בקרב כולם. אחד מבניו גמר אומר בלבו שביום שישי הקרוב ילך אחריו מבלי שיראה ויבדוק את סיבת העדרו, ואכן ביום שישי הלך הלה אחרי אביו ברחובות ירושלים, לפתע ראהו נכנס לבניין מסוים. ומיד נכנס בנו אחריו, הוא ראה את אביו מתכסה הרב בבגדי לבן, לובש מגפיים ונכנס למקום שנכנס. בשלב מסוים על ידי אביו, אשר הוציאו אל מחוץ לחדר. כשיצא מהחדר, שאל הבן למעשיו וכה השיבו: יהודים רבים מתים סמוך לכניסת השבת, ואין מי שיעשה להם 'טהרה', את זאת אני עושה.

אהה, היית אצל חכם מרדכי...

חכם מרדכי זצ"ל היה קשור בלו"נ לקדושי עליון בדור הקודם אשר אהבוהו עד מאד, כמו מרנן הגאונים הקדושים הבבא סאלי הגר"י מוצפי הגר"מ שרעבי הגר"י צדקה חכם מנחם מנשה ועוד רבים מדור לפני. ובכל ימי חייו אהב את דרכם, וליבו היה חם ובוער וכואב על כל חטא ופירצה אשר שמע, וחרד היה על קדושתן של ישראל (ועל כך יש עובדות מדהימות שאין כאן המקום להאריך) הוא אחז עד יומו האחרון כי אנו בגלות מכל הכוונים הן מהשלטון והן מהישמעאלים, ומאידך אהב וקרב כל יהודי, מרן הבבא סאלי היה שואלו בענייני הלכה והיה אוהבו עד מאד, - היה פעם עשיר גדול מאוד שרצה לתרום כסף רב לתלמידי חכמים, אלא שביקש לעשות זאת בדרך של השקעה בבנק והרווח ינתן לצדיק. הוא הגיע אל הבבא סאלי זצ"ל והציע לו את ההצעה הבאה: "אפקיד עבורך שלושה מליון פראנקים בבנק בתוכנית חסכון ותהנה אתה מרווחי הריבית מידי חודש". מיד כשהלך העשיר, שלח הבבא סאלי את שמשו אל חכם מרדכי אליהו זצ"ל ובפיו שאלה האם מותר ליהנות מהריבית. אחר עיון בשאלה, השיב הרב: "יש מקום להקל, אבל הבבא סאלי לא יסכים". חזר השמש לבבא סאלי ואמר לו: "חכם מרדכי עיין באריכות ובסוף פסק, מותר". "וחוץ מזה", שאל הבבא סאלי, "אמר לך עוד משהו"? "כן", הודה השמש. "הוא סיים ואמר שכבודו לא יסכים". "אהה", אמר הבבא סאלי. "אכן כך, אין דעתי נוחה מזה". למחרת כשחזר העשיר אמר לו הבבא סאלי: "אני לא מסכים". העשיר התפלא והלך לשמשו לשאול אותו לסיבת הדבר. סיפר לו השמש שאמש היה אצל הרב מרדכי אליהו שפסק שמעיקר הדין אין בעיה, אבל הבבא סאלי לא יסכים. מיד לקח העשיר את כתובתו של הגר"מ ונסע אליו. מיד כשנכנס לביתו שאל: אתה חכם מרדכי? אתה תגיד לבבא סאלי מה לעשות?" "אני"? השיבו הרב, "אני עפר תחת רגליו של הבבא סאלי!" או אז סיפר לרב אליהו שהוא העשיר שבא בהצעה לבבא סאלי. כשסיים, העמידו הגר"מ אליהו במקומו: "אתה! אתה! אתה תגיד לבבא סאלי מה לעשות? מציע לו כסף וגם קובע לו תנאים". העשיר נדהם. "אני עשיר", אמר בגאווה "אף אחד לא מדבר איתי ככה!" חזר העשיר כשהוא בוש ונכלם אל הבבא סאלי ונתן לו את הכסף, הפעם ללא תנאים. "כבוד הרב יעשה בכסף כטוב בעיניו", אמר בענווה. הביט בו הבבא סאלי כשחיוך על פניו. "היית אצל חכם מרדכי, הא? לולא חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי". לקח רבנו הכסף ומיד חלקו לעניים.

חצה את האורז לשניים...

חסידותו ופרישותו היו בצורה אשר קשה למצוא, למשל המשקפיים אשר היה לובש, היו ארבע מספרים פחות ממה שהיה צריך, וכל זאת מפני קדושת עיניו, פעם אף הגישו לו אורז לאכול. הרב לא רצה לאכול, למרות שהפצירו בו רבות. כששאלוהו מדוע אינו אוכל, הוא לקח את המזלג ביד וחצה את האורז שהיה על הצלחת לשניים. בין שני החלקים היתה תולעת. כשנשאל איך הוא ידע שיש שם תולעת, אמר: כתוב שהקב"ה לא נותן לאנשים להיכשל באוכל לא כשר. במיוחד אם אדם נזהר מלמטה – אזי מזהירים אותו מלמעלה. הרב אמר שיש כמה דרכים. אחד מהם הוא שהאדם מתאווה מאד לאותו אוכל. זה יכול להיות סימן בדוק שיש באוכל הזה דבר איסור. היצר הרע משתדל להכשילו. (המשך בעמוד הבא)

הוצא את הטומאה הזו מפה!

מפיו של הרב יעקב יגן שליט"א שמענו את העובדא הנוראה הבאה ואנו נפרסמה בקיצור נמרץ: בעת שביתי הקטנה ע"ה היתה חולה במחלה הקשה וסבלה ייסורים קשים, שאלנו פעם את מנהל המחלקה פרופסור חילוני גמור ה"י, מה יש לו לומר להורים המתמודדים עם דבר כה מצער, הוא אסף את כולנו ואמר: אני לא דתי, אך תדעו לכם, כי בזמן שהנשים החרדיות הורידו את הפאות (בזמן פרשיית הע"ז) המחלקה שהיתה מלאה בשמונים וחמש ילדים (כמעט כולם היו

מרן הגר"ע יוסף שליט"א על ציונו של רבנו האר"י זי"ע

ממשפחות חרדיות) התרוקנה לגמרי, עד כי פטרנו את כל העובדות, ושני מזכירות של המחלקה רבו בינהם את מי נפטר... אני לא מבין בדבר, אבל כך היה מעשה... מיודענו רבי יעקב הי"ו מספר כי הוא וב"ב שכנעו כמה משפחות שיורידו את הפאה לרפואת הבת, והוא לקח את אותן פאות שהורידו והכניסן בשקית, וכך נסע לבית מרן הגאון האדיר רבי עובדיה יוסף שליט"א, הוא חיכה במשך כעשרים דקות עד אשר נכנס לקודש פנימה, משנכנס לחדר הרב, הושיט את השקית עם הפאות בכדי להראות לרב, אולם מיד היסהו הרב בגערה, הוצא מהר את הטומאה הזו מפה, זה לי כעשרים דקות אשר אני מנסה לכתוב תשובה בהלכה, ואינני מצליח, הרגשתי איזה טומאה מעכבת... ספרתי אז למרן הגר"ע שליט"א את אשר אמר לנו הפרופסור כנ"ל, והרב השיבני בפשטות: אני ידעתי את זה מלפני שנים רבות, מרן הגר"י כדורי זצ"ל אמר לי כבר בימי חורפי כי כל אשה הלובשת פאה גורמת שיהודים יחלו במחלה רח"ל, אך – סיים הרב ואמר – אינני צריך למרן הרב כדורי, אני יודע זאת כבר...

ולפניכם קטעים מדברי מרן הגר"ע יוסף שליט"א ח"ל:

היה גאון עצום לפני מאתיים שנה – הגאון רבי פנחס הלוי איש הורביץ, לקח שני הדיינים שעמו והוציאו ספר תורה והחרימו בחרם גמור כל אשה שתצא לרשות הרבים עם פאה נכרית. חרם של גאון עצום כזה! איך לא יראים מהקב"ה? הקב"ה יאמר להם - אתם שמעתם שזה אסור, כך אמרו כמה גאוני עולם, מדוע לא יראתם לעבור על

עשרים דקות אני לא מצליח לכתוב... הוצא זאת מביתי...

דבריהם? מה יאמרו? מה יענו? כל אחד חייב להגיד לאשתו, לבניו לבנותיו שירחיק מהם העבירה הזאת, זו עבירה חמורה. ויש "בחורי ישיבות" – תיצלנה אוזן משמוע – מתנים תנאי עם האשה, רוצה דווקא פאה נכרית. עינים להם ולא יראו, טחו עיניהם מראות, פוסקים לא רואים. ואפילו הבחורה טובה רוצה ללבוש מטפחת. אומר – "לא, תלבשי פאה נכרית". אוי לו הבחור הזה! אוי לו! אין לו יראת שמים, חוטא ומחטיא! כמה פעמים באו לשאול אותי מה לעשות עם בחור כזה, אמרתי – אסור לקחת אותו! זה רשע!!! זה לא ירא שמים! לא שוה כלום התורה שלו! זה כמו דואג האדומי שכל מעשיו היו מושחתים. איפה היראת שמים?...יחפש לו אברך טוב שיודע האמת.

מאיזה דבר התפעל הרב מאד (המשך מעמ' קודם)

פעם הגיע הרב לחידון תורני שהתקיים בעיה"ק צפת. הבחורים נשאלו בשלב הפומבי שאלות בעניין החידון, ולאחר שנקבעו הזוכים עלה הרב לדבר. המפתיע היה שלא דיבר כל כך בשבח הזוכים, אלא בעיקר דיבר בהתפעלות רבה על כך שאחד מן המתמודדים קיבל שאלה, חשב מעט וענה בפשטות: איני יודע. מבלי לנסות לענות בכל זאת איזה משהו, אלא לא בוש לומר ברבים בפשטות: "איני יודע", ודווקא מזה התפעל הרב מאד.

הפירות שנזרקו על הרב...

יום אחד מגיע לפניו מישהו מכובד ורוצה להגיש תביעת גירושין נגד אשתו. הרב קרא לו לשיחה ושאל מה הביא אותו להגיש את התביעה. האיש אומר שהוא התברך בשפע כלכלי, אבל אשתו היא חסכנית גדולה, היא קונה בגדים זולים ומוצרים זולים וחיה חיים כל כך פשוטים שהוא מרגיש לא נעים לחיות איתה ורוצה להתגרש. זה היה קצת חריג כי בדרך כלל תביעות הגירושין היו על רקע הפוך. אמר לו הרב: בא מחר עם אשתך בתשע בבוקר. אחרי שנגמרו הדיונים בבית הדין הלך הרב זצ"ל לשוק בשל באר שבע וקנה פירות וירקות מהסוג היותר גרוע שיש בשוק. אלה שלא נמכרים מחמת צורתם ויושנם והביא אותם למחרת לבית הדין. אחר כך הוא קרא לנערה אחת שהיתה מתאימה לכך וביקש ממנה ללבוש מטפחת כמו אשה נשואה ולזרוק עליו את העגבניות כשיגיעו בני הזוג הרוצים להתגרש.

כשנכנסו בני הזוג לרב, נכנסה האשה לחדר הדיונים עם הסל בידיה ושאלה את הרב בעזות. "מה קנית? – לא מצאת זבל אחר לקנות, את כל הזבל שיש בשוק אתה רוצה להביא הביתה". לא נרגעה האשה עד שלקחה את הפרות שהיו בסל, זרקה אותם על הרב. ויצאה בכעס מלשכת הדיינים. "אל תשימו לב" ביקש הרב מבני הזוג ההמומים. "היא קצת כועסת, ובצדק. תגידו את טענותיכם" אומר הרב כשהוא מנקה את החליפה שלו שיירי הפירות הרקובים. הבעל שרצה לתבוע גירושין ניסה להתחיל להרצות את טענותיו והמילים נעתקו לו מהפה. הוא ניסה לומר משהו ויצא לו משהו מגומגם. "לכו עכשיו, בואו בפעם אחרת אם תרצו" אמר הרב. מיותר לספר שבני הזוג הזה לא חזרו לעולם על רעיון האיוולת של הגירושין. כשיצאו בני הזוג הוציא הרב חליפה נקיה משקית שהביא מביתו. הנערה שהתחפשה לאשה הוציאה את המטפחת ונכנסה לחדר לבקש סליחה על כך שהיא מלאה את תפקידה בהידור רב. "אל תדאגי" אמר הרב "זכית להיות שותפה בשלום בית, יהי רצון שתזכי לבנות בית נאמן בישראל" ברך הרב. ובודאי ברכתו התקיימה.

תסתכל באותיות הקטנות, יש בזה חלב עכו"ם...

מגיל בר מצוה לא הכניס הרב זצ"ל לפיו בשר בקר. רק אם בדק את סכין השחיטה או אז יאות לטעום מבשר העוף, מה הפלא, אם כן שמתוך ערפילי חולשתו התנגד הרב בכל תוקף להיות ניזון מהזונדה שיש בה מרכיבים של חלב עכו"ם. רק בצאת השבת אמר לשמשו כי יש בזה חלב עכו"ם. המשמש התעקש, שהרי בבית חולים דתי עסקינן והאוכל כשר למהדרין. "תסתכל באותיות הקטנות", הורה לו הרב שכמובן צדק, "מה, אתם לא רואים? התפלא הרב. שלוש פעמים ביום תרוץ הרבנית לביתה כדי להביא לרב את המאכלים העשויים על פי חומרותיו הקפדניות. יהא רעוא כי יהא מליץ יושר עבורנו וכשם שציפה כ"כ לבית המשיח בימי חייו כך יעתיר עבורנו כי נזכה להגאל בקרוב אמן. (ישר כח לידידנו הרב דן אלון מחבר שליט"א אשר מסר בידנו עובדות הנ"ל מתוך הספר אביהם של ישראל)

כולנו במלחמה! אין זמן להתעצב ולהתבלבל... חטוף תורה ומצוות כמה שיותר לנצח!

הבחור שהסתובב בראש השנה באוצר הספרים

הגה"צ רבי שמעון פינקוס זצ"ל ראה פעם בחור בראש השנה מסתובב באוצר הספרים של הישיבה בעת התפילה. כששאלו מדוע אינו באולם התפילה ענה הבחור: קמתי מאוחר, אני שבור, איני יכול להתפלל... מיד סיפר לו הרב: בזמן מלחמת ששת הימים הלכתי לבית החולים שערי צדק. ראיתי לפתע חייל חבוש בתחבושת רץ... שאלתיו: מה ארע? וסיפר שהוא היה בחזית ונפצע. הביאוהו לבית החולים והוציאו לו את הרסיסים מהיד. כשגמרו לחבוש את פצעיו אמר: "אני חוזר כעת לחזית". הרופאים גערו בו שעליו לנוח, אך הוא ענה: "כעת מלחמה! אין זמן למנוחה!". כך אמר הרב לאותו בחור: "נפצעת, כביכול, כשקמת מאוחר? אך כעת מלחמה, אל תיטוש את שדה הקרב! תחזור לחזית התפילה מיד! כולנו במלחמה. גם היצר מערבב ומבלבל, אין זמן להתעצב, אפשר לחזור לכיוון מיד!

רבי שמשון פינקוס זצ"ל

ראש השנה זמן פקידת עקרות

בערב ראש השנה, היה רבי שמשון מבקש בקביעות מהאברך החשוב הרב אהרון שווארץ (אשר ערך את כל ספריו והגותו של הרב פינקוס) שיביא לו את רשימת האברכים ונשותיהם שעדיין לא נפקדו בזרע של קיימא, והיה אומר שעיקר עבודתו בימים אלו, להתפלל על אותן משפחות שייפקדו בזרע של קיימא.

צלל לתוך הגמרא עד תפילת וותיקין

התמדתו וגדולתו בתורה היתה לשם דבר, ולדוגמא בלילות שבת היה מתרפק על התורה ללא הפוגה. במשך תקופא מסוימת הוא 'חטף' תנומה קלה לאחר הסעודה' קם משנתו והזדרז להגיע עד חצות לבית הכנסת, פתח את הגמרא, וצלל לתוכה עד אור הבוקר כשאין לו בעולמו מאומה מלבד הוויות אביי ורבא. מנהג זה היה בידו בין בלילות הקיץ הקצרים ובין בלילות החורף הארוכים אותם הקפיד לנצל באופן מיוחד, כדי להפיק את התועלת הרוחנית הכבירה אשר ניתן מאותן שעות- איכות ארוכות בלילה של שבת המלכה.

זה שעבד על הקדושה הוא יצא לגדולה

היה חוזר ואומר כי לפעמים יושבים שני בחורים או אברכים זה לצד זה, שניהם לומדים ומתפללים, ולבסוף זה יוצא לגדולה וזה לא. והיה אומר: מקובלני מרבותי, זה שעבד על הקדושה יצא לגדולה, ולעומתו השני שפיחת בעבודתו, נשאר כמות שהוא.

כך הוא התבטא כלפי יהודי שעושה דרכו למקוה: אם יהודי טובל בכל יום, הרי מובטח לו שגם אם ימות רחמנא –ליצלן, ולא יוכלו לבצע בו את 'הטהרה' כדין, הרי הוא כבר טיהר את גופו באותו יום!

בעבודת ה' "הקבצן" יצליח

אמר פעם: "מען דארף זיין א שנארער", (-צריכים להיות קבצן), אבל ברוחניות. ואפוא שרואים איזה התלהבות, או איזה ענין מקודש, לקבצן ולקחתן. אבל אין זה אומר שאם רואים הנהגה טובה במקום מסוים חייבים להשתנות מדרכי אבותיו ולשנות נוסחאות וכו'. רק אפשר להוסיף על הקיים, אמר הרב.

מרקד עם החסידים בהתלהבות

ראוהו פעם לאחר הטיש ב"ווישניץ" בליל שבת בעת שליוו את מרן האדמו"ר שליט"א בחזרה לביתו בשירת "רננו צדיקים" שרבי שמשון עומד בין החסידים ורוקד בהתלהבות, וזה כנזכר שאם הרגיש שם שמחת שבת, אפילו שלא השתייך אל עדת חסידים נכבדה זו, ניצל זאת כשהרגיש צורך בכך. וידוע שאצלו היתה בולטת מידת ה'אמת' ולא בוש מן המלעיגים בעבודת ה'.

"עבודת הבורא" - עלה ל-גג בית המדרש

בימי בחרותו כשלמד 'בישיבת בריסק' בכל עת שהיה מרגיש כי יש לו צורך להתחזק ביראת שמים, היה עולה לגג בית הכנסת "ברסלב – מאה שערים" שהיו יכולים ליראות משם את מקום המקדש, היה מסתובב על הגג וצועק לפחות מאה פעם: "לב טהור ברא לי אלוקים וגו'. והוסיף מדוע נאמר "ברא לי". כי לשפץ לב הלב דומה לדף מחוק לא נקי ולא מצוחצח, ולכן אנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא שיברא מחדש לב חדש ורוח נכון שיחדש בקרבו.

חבר אני לכל אשר יוראוך

היה מרבה להיכנס לחצרות האדמורי"ם וצדיקים, אפילו לשם קבלת ברכה בלבד. כי בעת שמסתכלים ומשוחחים עם הצדיק, מקבלים תוספת קדושה. וסיפר כי בימי בחרותו, היה הולך לשמוע שיעורים מהמקובל האלוק'י רבי מרדכי שרעבי זצ"ל.

רץ עם המריצה ברחובות בני ברק

סיפר אחד ממכריו: באסרו חג של 'סוכות' לפני שנתיים, פגשתיו ברחוב צדדי בבני ברק. עימי ברכב היה הגאון הצדיק רבי חנוך העניך קרלנשטיין זצ"ל, והינו בדרכינו לבית החולים בחיפה. שנינו נדהמנו לראות את רבי שמעון ובניו נושאים דפנות של סוכה ע"ג מריצה. כך ברחובה של עיר. מיד עצרנו, נגשתי ואמרתי לרבי שמשון, אין זה לפי כבודך... והוא השיבני בביטול: " שטויות (שטוסים, כלשונו), יש לי קרוב משפחה שאינו יכול לפרק את הסוכה בגפו. מידי שנה אני עוזר לו"... (רבותינו שבדרום)

מטפסים ונופלים – אך אל יאוש!

שבועיים לפני פטירת מרן החזון איש זצ"ל, זכיתי לבקרו בפעם האחרונה, סיפר אחד הדרשנים המפורסמים. דלת הכניסה לבית היתה נעולה. החלטתי לנסות להיכנס דרך הגזוזטרה שהיתה בחצר הבית בו לומדים כיום ילדי תלמוד תורה תשב"ר ברחוב חזון איש. הלכתי דרך החצר ולפתע נתקלות עיני בעיניו של אותו גאון וקדוש, ששכב על מטה במרפסת ביתו. הביט בי החזון איש ושאל לשמי. כשהזדהתי, והוספתי לומר שהדלת סגורה, הציע

מרן החזון איש זצ"ל

שאטפס דרך המרפסת ואכנס פנימה... כמובן שהחילותי מיד לטפס, אך מפני שהייתי לבוש אז בבגדים מסוג כזה שהצדיקו את הטיפוס גם לבחור צעיר בגיל שבע עשרה, לא הצלחתי להגיע למעלה. טיפסתי, ומעילי הסתבך בגדר התייל, ונאלצתי לרדת; ניסיתי שנית, ועוד פעם הסתבכו שריגי הבגד במעקה, וירדתי; עוד פעם ועוד פעם, וכל הזמן הביט בי החזו"א, עד שבשלב מסויים פתח ואמר בנעימות מיוחדת: "צריך לזכור שאלה הם חייו של יהודי עלי אדמות. מטפסים ונופלים, מטפסים ונופלים, ועוד פעם מטפסים ונופלים, ועוד פעם, ומי שרוצה באמת להגיע אל המטרה – יגיע ויגיע". היתה זו עבורי הוראה מאלפת לכל החיים. לא צריך להירתע מנפילות, אסור לפחד ממשברים, צריך לטפס ולטפס, גם אם באמצע הדרך יש אינספור נפילות וירידות. העולם הזה, אומר הזוהר הק', דומה לאות ה"א. באות זו יש פתח בתחתיתה, דרכו אפשר לנפול בקלות רבה, אך יש פתח נוסף באות ה', והוא ממוקם אחרי הקו שעליו צריכים לטפס עד שמגיעים אל הפתח. כל נסיון שעובר האדם בחייו, מעלה אותו כיתה, ולעולם אסור להתייאש. יש לטפס ולטפס, ולהעפיל בגרם המדרגות עד שמגיעים לבסוף אל המטרה הנכספת. (ברכי נפשי)

המקדש עצמו מעט מלמטה – מקדשין אותו הרבה מלמעלה

מרן החפץ חיים זי"ע בספרו משנה ברורה (סימן ב' אות א') פסק שהאדם צריך להתנהג תמיד בצניעות ובושה לפני הקב"ה, ומטעם זה צריך להיזהר שלא לילך בגילוי הגוף שלא במקום הכרח. ובבית המרחץ שדרכן של בני אדם לילך שם בגילוי – מותר. אמנם יזהר לפשוט וללבוש בגדיו סמוך למרחץ כל מה שאפשר בכדי שלא ילך בגילוי הגוף ללא צורך. ובפרט כשנמצא במקום שיש אנשים חייב לכסות עצמו מיד כשעולה מן המרחץ משום צניעות.

בנוסף כתב הגה"ק רבי אהרן ראטה בספרו טהרת הקודש (מאמר מקוה ישראל) שע"פ המבואר אסור לאדם להיות אפילו רגע ללא לבוש ללא צורך הכרחי, ולכן כאשר האדם מתלבש יכסה עצמו מיד במגבת עד שיגיע למקווה, וכן בצאתו מן המקוה יכסה עצמו מיד עד שיסיים להתלבש. **וכ"ש שלא ישוחח עם חבירו כאשר אין גופו מכוסה, שהעושה כן מראה שאין מורא שמים לנגד עיניו.**

ומסיים שם, שכל מי שלא נזהר בכל הענינים הנ"ל [להתלבש בצניעות, ולא לשוחח כשאין גופו מכוסה, ולשמור עיניו] – לא רק שאינו מקבל על עצמו תוספת קדושה אלא ממשיך על עצמו זוהמא גדולה וגורם לקצץ בנטיעות ח"ו, ויוצא שמהליכתו למקוה יצא לו הפסד יותר מאשר ריוח. ולכן צריך אדם ליזהר בכל הנ"ל ולבקש מה' שיזכה לשמור את עיניו ולבו, ולא יכשל בשום פגם וכ"ש שלא יכשיל אחרים, שכן לפעמים קדושת העינים ששומר עצמו בבית המרחץ היא תיקון יותר גדול מעצם טבילת המקוה. עכ"ד. והמקדש עצמו מעט מלמטה מקדשין אותו הרבה מלמעלה. ה' יזכנו אמן. (נשלח מטעם אברכים שומרי משמרת הקודש)

ניתן להשיג הספר זהר תנינא לרמח"ל (הרה"ק רבי משה חיים לוצאטו זי"ע) מחיר הספר 35 שקלים טל: 057- 310274315

אורית בת רחל ונפתלי בן מרגלית רפו"ש, זרע קודש–בנים זכרים וישוב טוב בעז"ה לזכות געלא רייזל בת אסתר מלכה לבריאות גוה"נ. לזכות אברהם שלום בן פיגא לרפו"ש. לזכות מיריש בת געלא רייזל לזיווג הגון. יענה בת צבי'ה ויצחק בן חוה רפואה והצלחה..

היות ועומד לצאת ספר בן כמה כרכים מרתקים בהם יובא עובדות על מרן הגאון האדיר רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל כל מי שיש בידו תמונות אם יוכל להתקשר לטל': 0548422757.

לע"נ יעקב בן רגינה.

ארגון "דרך צדיקים" רח' בית ישראל 40 ירושלים
נסיעות לציונם של הבעש"ט הקדוש ולציונו של הרה"ק מברסלב זי"ע בכל עת
~ההרשמה לנסיעה הגדולה לציון הקדוש באומן לראש השנה בעיצומה~
~החברה הוותיקה ביותר~
לפרטים: 02 - 5612121

להצלחת ר' נחמן לאון וב"ב ור' עקיבא טוברצקי וב"ב לזש"ק בקרוב אמן!

אבד חסיד מן הארץ! - הגה"צ עמוד החסד רבי משה יוסף מילצקי זצ"ל

יבנה המקדש

גאון מופלא השופך ענוות חן ושמחה מולפאה היה רבי משה יוסף מילצקי זצ"ל, מדי יום היה מקפיד להגיע למקום המקדש ולקונן על חורבן הבית. גם בימי חום לוהט או שלג מקפיא עצמות, לא ויתר על מנהגו לבוא ולהעתיר בתפילה בשריד בית המקדש. כשהיה מתקרב לכותל המערבי, היה מזמזם בקול נרגש: "יבנה המקדש, יבנה המקדש". מלוויו מספרים כי היה נשמע באותם רגעים כבן קטן המבקש מאביו סוכריה. "את הניגון של הכותל לא ישכחו לעולם. ניגון מתוק. ניגון עצוב". ואף אני כותב השורות זוכר באיזה שמחה וציפייה היה יוצא משריד בית מקדשנו לאחר התפילה.

רבי משה יוסף מילצקי זצ"ל

הצלת נערי ישראל

בדור הקודם פתח הוא ישיבות ערב לבחורים שלא השתלבו במסגרות הרגילות וסכנה רוחנית נשקפה להם, והוא זצ"ל היה לאביהם הרוחני והגשמי. שורה ארוכה של בתים העומדים לתפארת בירושלים חבים לו את חייהם הרוחניים.

שבת! שבת!

לפני הקמת השלטון פה בארה"ק היה הרב מילצקי שותף בארגון 'מזהירי השבת' שצעדו מדי שבת בין העסקים הפתוחים והזהירו אותם לסגור את העסק. "כשהגיע לחנות של ספר יהודי", ספר נכדו, "החל לצעוק צעקות נוראיות על הספר שיסגור מיד את החנות. הספר התרשם כל כך מיהודי שהשבת יקרה לליבו, והחליט לסגור את החנות ולחזור בתשובה. הם שמרו על קשר במשך שנים ארוכות".

קבלתי צוואה מאבי...

עמוד החסד היה הרב מילצקי, ויכלה הזמן מלספר מפעולות החסד אשר עשה בממדים אדירים, הוא היה מספר תמיד, כי יש לו צוואה מאביו שלא לעבור אף יום מבלי לעשות מספר מעשי חסד. ואכן, לא אחת ראו אותו אוסף כסף באמצע שכונת גאולה. האנשים שהכירו אותו לא הבינו מה לדיין חשוב ולאיסוף כספים אך הוא בענוותנותו ענה: 'יש יהודי הכלוא בבית האסורים וזקוק לסכום כסף כדי להשתחרר. אתם רוצים שלא אאסוף?".

רוחץ קשישים

"הוא היה רוחץ קשישים שאף אחד לא העיז להתקרב אליהם", לא היה יום שבו לא עשה גמילות חסד או דאג למשפחות נזקקות. ומי מדבר על ביתו שהיה פתוח לכל צורב או שבורי לב, כשהינו חותם בשמחה על כל עזרה להצלה מגיוס וכדו', ועל הכל שקידתו וגדולתו בתורה בשמחה והארת פנים מופלגת, כאדם השמח ביותר עלי אדמות שזכה להיות מבניו של מלך מלכי המלכים ולעסוק בתורתו ולעשות רצונו. אשרי לו. יהא מליץ יושר עבורנו ועבור בני משפחתו הנכבדת וכלל ישראל אמן.

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים

~מכתבים ותגובות~

לכבוד העלון עקבתא דמשיחא! איקלע לידי העלון של חודש טבת תש"ע ובו כתבתם על הגה"צ רבי משה רז זצוק"ל. אני רוצה לכתוב כמה דברים מנהמת לבי. דמותו של הרב זצ"ל עומדת נגד עיני יום יום ופעמים שאף עיני עיני יורדה מים על האי שופרא דבלי בארעא. כפי שכבר דיברו בלויה הרב זצ"ל היה ממש חד בדרא. היה גדול בתורה, גדול ביראת שמים טהורה, וענק בענוה אמיתית. אני עקבתי אחריו מדי פעם וזכיתי לראות את עמלו בתורה, זכיתי לראות את זיכוי הרבים שלו, זכיתי לראות את קדושתו וטהרתו בהליכה ברחוב או בנסיעה באוטובוס, זכיתי לראות את תפילותיו הזכות בהשתפכות הנפש, זכיתי להתפלל מס' פעמים בימים נוראים במנין בו הוא היה ש"ץ ולהתרגש מתפילותיו המריטיטות שהמסו כל לב. זכיתי לראות אדם גדול שהתנהג בשפלות מדהימה עם כל אדם, זכיתי לראות אדם שאבלו בליבו וצהלתו על פניו בכל עת ובכל זמן, אדם שמאיר פנים ומקדים שלום לכל אדם, אדם שלא חס על כוחו זמנו וכבודו ומתרוצץ ביום הפורים ממקום למקום לאסוף כסף כדי להנעים למשפחות ת"ח. בשבילי הוא היה דוגמא ומופת איך יהודי צריך להתנהג וגם הייתי אומר לילדי שיחי' שיתבוננו ברב רז איך צריך להיות. כמו"כ שמעתי שא' מראשי הישיבות התחנן אליו שיבוא להתפלל בישיבתו כדי שהתלמידיו ילמדו איך צריך להתפלל]. אסיים בדברי מרן הגר"י צדקה זצ"ל שהתבטא אודותיו שהוא מסכת אבות מהלך. ובאמת כל מי שהכיר את הרב זצ"ל ראה שזא אמת לאמיתה. חבל על דאבדין ולא משתכחין, אין ספק שהסתלקותו היא בבחינת בא השמש בצהרים זי"ע ת.נ.צ.ב.ה. **בברכה אחד ממוקירי זכרו א.כ.**

לכב' מערכת הגליון הקדוש עקבתא דמשיחא ברצוני לחזק את ידיכם בזה שאתם מפיצים שפע של קדושה בעולם, ובפרט בעניני צניעות וקדושה אשר הדור צריך לזה ביותר, ועלית על כולנה צרעת הממארת (בבגד) בתוך מחנינו נגע הפאה נכרית הארורה אשר מכלה רבים וטובים ואכמ"ל, ובאתי בזה במגילת ספר כתוב לפרוך את אחת מטענות הסרק הידועות של לובשי הנגע, ע"מ להשקיט את מצפונם, ומטהרים את השרץ בק"ן טעמים, והיא: שבמטפחת או כובע לא יבצר שיראו לפעמים מהשערות היוצאים מעט, ואילו בפאה 'הכל מכוסה' ושום שערה לא יוצאת, ע"כ טענתם, ועל כך שמעתי לפני כמה שבועות משל נפלא מפיו של הרה"ג ר' אהרן זכאי שליט"א (ראש ישיבה בי-ם, ואמר הדברים בפני מרן רבינו עובדיה יוסף שליט"א) וישא משלו ויאמר (המשל מדוקדק מאד) ראובן היה מהלך בדרך ברשות הרבים, והנה פוגש הוא את חבירו שמעון, העומד ע"י בור שזה עתה סיים לחפור, והנה רואה ראובן ששמעון לוקח איזה-שהוא קרטון ובא לכסות עמו את הבור, הרי עכשיו עושה יותר מכשלה שהרי בקרטון זה אין המועט מחזיק את המרובה והיה כי יפול הנופל ממנו, והיתה המכשלה הזאת תחת ידך, הנה לך בצד הדרך בול עץ חזק וטוב תכסה עמו את הבור, ויען לו שמעון ויאמר, הוי סכל הרי שאני שם את בול העץ אמנם חזק וטוב הוא, אך לא יבצר שיראה הבור מהצדדים ומהפינות, היות והבול עץ מרובע ואינו עגול כהבור [וה"ז כריבועא דנפיק מגו עיגולא, ע"פ סוכה ח.] ואינו גדול כ"כ שיכסה את כל הבור, והקרטון אמנם חלש ורפה הוא אך מכסה את הכל וכו' וכו' טענות מטענות היצר המשונות, והרי ודאי שכל פתי יבין שהצדק עם ראובן, וה"ה לענינו טענת חובשי הפאות היא כטענת שמעון, הטוענים שהפאה מכסה הכל וכו' וכו', שומו שמים שהרי כיסוי זה היא גופא העבירה והמכשלה והיה כי יפול הנופל ממנו ברוחניות... וכמה בחורים כבר ביכו שזהו אחת מהסיבות שסרו מדרך ה', וטענת ראובן תבוא כמין חומר כי המטפחת או הכובע הם כבול עץ איתן, ואמנם קורה שלעיתים יוצא שיער זעיר פה זעיר שם (וכמובן צריך לעשות הכל שלא יקרה כן) , אך זוהי טענת סרק וכנ"ל, לכן אנא בנות ישראל הצדקניות חוסו עלינו ותלכנה בדרכי אמותינו הצדיקות ועשו את רצון השכינה, ובפרט שכ"א יודעת האמת בליבה ורק בגלל השכנות וכו', ובכך בודאי תזכו לבנים ובנות צדיקים וצדקניות, ותזרזו בכך את הגאולה השלימה מצו"ב מעט פרוטות לגליונכם האדיר, הכו"ח לסדר "החזק הוא הרפה... המעט הוא אם רב". **מ. מבני ברק.**

לכב' עקבתא דמשיחא היקרים והמכובדים, רוב שלומות. מצ"ב תרומה, המכוונים כנגד כח הטומאה ששורשו מעשיו הרשע כדכתיב: "וארבע מאות איש עמו"... וע"י כך להכניע ולהפיל כל הניצוצות שהשאיר בעוה"ז, הן ע"י עמלק ימ"ש שהוא מזרעו, וכן כל העמלקים לדורותיהם, וכל זה בזכות המלחמה העיקשת והברוכה שהנכם מובילים בעלון יקר ונפלא זה ומחזקים את כל הקוראים הצמאים לכל עלון היוצא לאור במסי"נ ממש, יה"ר שחפץ ה' בידכם יצליח להמשיך ולהכניע את היצר המשחית כל חלקה טובה בקרב מחנה שלומי אמוני ישראל, הן בשמירת היסוד, והן בביעור הנגע הנורא של ה"אופנה" = אותיות "נאוף" המתבטא בבגדי השחץ המתועבים לפני ה' ובמיוחד בפא"נ אשר רבים וטובים נכשלים בהם ה"י, וכן ראיתי בקול קורא מאת הגר"י רצאבי שליט"א, שכל הגוף נמשך אחר הראש, וד"ל. עלו והצליחו, ויהי ה' עמכם להגדיל תורה ולהדירה, מתוך אהבת ישראל אמיתית, **מצפה לישועת ה' נפש נפתלי. אלעד**

לכבוד עורך גליון הקודש עקבתא דמשיחא. רוצה אני ב"ה לספר מעשה שהיה עמי לפני כשנה, איני יודע לכתוב אותו בצורה מתאימה רק דברים היוצאים מן הלב. הסיפור ארע לפני כשנה ויותר, היה לי קשה מאוד בעניני קדושה, ולא עמדתי בנסיונות ומאד רציתי לעשות רצון הקב"ה אך תמיד הייתי נופל, כך תמיד השתדלתי ונפלתי והנה יצא תקופה שנתחזקתי קצת, אך אחרי זמן מה ההורים שלי עברו למקום פרוץ יותר, ולא הצלחתי להחזיק מעמד ושוב נפלתי, כך הייתי במצב קשה זה זמן, עד שהאיר לי השי"ת ואחזתי שאיני יכול להמשיך, הלכתי לאיזה מקום ובכיתי שאין אני רוצה באלו המעשים, ורוצה לחזור בתשובה ומתוך כאב נדרתי שאין אני עושה כך יותר ובאמת מאז נתחזקתי מאוד וכמעט ועזבני יצרי (אני רוצה להוסיף שבאמת ראיתי מה כח הנדר שרוצים באמת והקב"ה עוזר שבאמת ראיתי ס"ד גדולה) כך כשנה תמימה נשמרתי בקדושה. אחרי כשנה בערך שוב הגיע אותו יצר צורר ולא עמדתי בנסיון, ואמרתי לקב"ה סלח לי על מה שנדרתי אך אין אני יכול עוד ונפלתי חזרה ביד יצרי הרע, וכידוע אדם נופל לעצבות ומבין איך הפסיד בשביל תאוה של רגע כל עולמו, ואמרתי איך יקבל אותי חזרה השי"ת בתשובה שוב הרי כבר נדרתי ולא עמדתי, ומרוב יאוש חזרתי למיטתי לישון, ואמרתי, הקב"ה, ראה שנה שלמה עמדתי ב"ה, אני רוצה שעכשיו תראה לי שאתה רוצה אותי שאחזור בתשובה. נרדמתי ואז חלמתי שאני נמצא על הר ובאים כלבים עזי נפש ממש פחד ורצים אלי לתורפני (עכשיו שאני חושב על זה אני אומר מי שהיה רואה פחד הכלבים הלאה לא היה מעיז לחטוא לעולם) ואני לא יכול לעשות כלום ורועד מפחד, ופתאום אני רואה את הצדיק רבי יוסף דיין (הייתי מתחזק מסיפורים על צדיקים אלו ונתנו לי מרץ רב להתחזק) הולך, ואחריו עוד הרבה אנשים שלא הכרתי, והוא הרים חופן אבנים וזרק עליהם וכולם ברחו, חוץ מכלב אחד ושוב זרק וגם כלב זה הלך, ואז סימן לי בידו שאבוא אחריו ונתעוררתי, ומה שהבנתי שאומר לי יש לך תשובה בוא אחרי, והוא כידוע היה קדוש ונורא בזה הדבר, וזה חולל בי דבר גדול, סיפרתי סיפור זה לבחורים וראיתי שמחזק מאד ולכן ראיתי צורך לספר סיפור זה ברבים שתמיד יש תקנה ואפשר תמיד לחזור לקב"ה (וחלילה אין אני הוזה הזיות והכל אמת והקב"ה יודע אמת ליבי ואין לי כל סיבה להשקיע מאמץ ולשקר חלילה, ואין לומר שזה סתם חלום, שראיתי בספר שאין יכולים שדי החלומות שגורמים החלומות לאדם לידמות לצדיקים ולכן הרואה צדיקים בחלומו ודאי חלום אמת הוא). וה"י יעזור ויהיה זה לתועלת הכלל. **יחזקאל. ק. ירושלים**

לכבוד העלון החשוב עקבתא דמשיחא שלו' וברכה. אני כמו אלפי בני ישרא' נהנים מאוד מהעלון החשוב. אתם כותבים נגד המגיפה הנוראה שהשטן נותן על הרבה מאחינו בני ישרא' והוא האינטרנט ושאר מיני טומאות. לכן מאוד נשתוממתי לראות בתוך העלון החשוב פרסומים עם מספרי פלאפונים שאינם מאושרים ע"י ועד הרבנים לעניני תקשורת. האמת הוא שראיתי זה כבר לפני כמה חודשים ורציתי לשלוח לכם מכתב אבל חשבתי מסתמא זה הי' טעות חד פעמי, אבל היום בבוקר כשראיתי בעלון החדש של חודש סיון עוד פעם שני מספרים לא מאושרים או יותר נכון מספרים של פלאפון טרייף חשבתי שכדאי לעורר אתכם על ענין זה, דבטוח אני שהוא בלא שימת לב אבל נראה שהוא ענין חשוב מאוד להקפיד לפרסם רק מספרים מאושרים. קצרתי שאני בטוח שאתם מבינים המכשולים שיצא רח"ל להרבה צעירים ע"י הפלאפונים הלא כשרים ואני מעריך שאתם מבינים אותי ואני בטוח שכיון שאתם עושים העלון לשם שמים שתקבלו האמת ותתקנו ענין הנ"ל. אין לי אלא לברך אתכם שתזכו להמשיך בעבודת הקודש מתוך בריאות הגר"ן **מ.ב. ירושלים.**

הערת המערכת: לנו ב"ה יש פלאפון כשר, אך אין אנו בערותנו יודעים מדויק איזה מספר נקרא כשר, ואם תוכל לשלוח לנו מדויק. ושכרך מן שמיא.

לכב' הרה"ג המו"ל של העלון הנחוץ עקבתא דמשיחא. מצו"ב תרומה להמשך הדפסת והפצת העלון שלכם. כי כנגד כל המבול הסוחף של החוסר צניעות וקדושה, חשוב שיהיה חיזוק קבוע לאלו שב"ה כן שומרות על הצניעות. כנגד כל הנשים שהולכות לצערנו עם פאות, צריך שיהיה חיזוק גדול לאלו שהולכות עם מטפחת - שתדענה את מעלתן, וח"ו לא תתפתנה כלל למבול של הפאות ולהרס שהפאות עושות. והעלון שלכם מאוד נותן חיזוק לאלו שהולכו בצניעות. ואקווה שבעזהי"ת יפתחו העינים גם לאלו מהצד השני שיזכו גם הן להתחזק. **בברכה נאמנה. אחד מקוראי העלון.**

לכבוד עורך הגליון הקדוש עקבתא דמשיחא. בגליון האחרון (בסופו) הובא סיפור נפלא אודות היראת שמים של הגה"צ רבי דוד בהר"ן זצ"ל, ויהא רעוא שנלמד מדרכיו. ברצוני לכתוב דברי הרה"ק רבי יודע צבי מראזלא זי"ע (מח"ס דעת קדושים ועוד): אמרו רז"ל (מגילה כה.) הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. והקשו התוס' (שם בד"ה הכל) דהא אמרינן (כתובות ל.) הכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים (קור וחום שלא שומר עצמו מהם). ותירץ הרה"ק מראזלא: צינים ופחים פירושו שאדם מתנהג בקרירות בעניני עוה"ז, אך כשמגיע לתורה ומצוות מתלהב בחמימות דקדושה. ודבר זה נובע מיראת שמים, וא"כ אין סתירה כלל, כי ירא שמים וצנים ופחים הוא דבר אחד כמבואר. עכ"ד הקדושים. (הובא בהקדמת ספרו תעלומות חכמה). וע"יט שאדם מזכיר לעצמו את חרדת הצדיקים מהבורא, זה מביא לו יראת שמים וחשק להיות צדיק וטהור כמותם. מצו"ב 30 ש"ח לגליון. **ממני עבדכם הצב"י צבי כהן ס"ט. טבריה.**

לכבוד אוהבי ה' ותורתו מחברי העלון החשוב עקבתא דמשיחא, רציתי לשתף אתכם במעשה שהיה לפני מספר חודשים עם חמי היקר (השווער) מעשה אשר בנקל יעורר לתשובה רבים, חמי היה בעיר נתיבות לענין מסויים וחזר ברכבו לכיוון בני ברק רק אחרי חצות לילה ולא תפס ערבית בנתיבות, חשב חמי כי כבר יתפלל בביתו כשיגיע אחרי שתיים לפנות בוקר ביציאה מהעיר עצר חמי טרמפ לאברך צעיר שביקש להגיע לבני ברק במהלך הנסיעה התברר לחמי כי האברך נוסע לבני ברק כי פספס את המנין שהוא מכיר בנתיבות, והוא בדרכו לביהכנ"ס איצקוביץ שבבני ברק שם יש מנינים לערבית עד עלות השחר, חמי התפעל ממסירות הנפש לתפילה במנין שכן לבני ברק יגיעו רק אחרי שתיים לפנות בוקר ועם טרמפ מוצלח אולי יצליח האברך לחזור לנתיבות בנץ החמה בלי שישן דקה כל הלילה כדי להתפלל ערבית במניין!!!. למותר לומר שחמי לקחו אחר כבוד עד לבית הכנסת שם התפללו שניהם בשעה שתיים וחצי לפנות בוקר עם מניין מכובד. המוסר הניתן ללמוד הינו זועק לשמים וחייב לעורר אותנו, אם אברך זה היה מוכן לוותר על שנת לילה שלם בשביל מניין לתפילת ערבית (שהיא רשות מלכתחילה וחז"ל קבעוה לנו כחובה), איך נעיז פנים בימי החורף או הקיץ לתפוס עוד שעת שינה אחת או בכלל להמשיך בעסקי עולם הזה ולוותר על תפילה במניין? מי יתן וירבו אברכים בישראל בעלי מסירות נפש לכל דבר שבקדושה. **בברכת כהן א.מ.כ. ב"ב.**

לכבוד מערכת עקבתא דמשיחא שלום רב, הנני קורא בעלונכם ותמיד ליבי מתמלא בשמחה ואור גדול שיש עלון בארצנו הקדושה שזועק את האמת הצרופה ללא כחל וסרק. אשריכם ואשרי חלקכם תחזקנה ידכם אתם לא יודעים איזה רעש גדול בשמים אתם עושים, כמה קיטרוגים אתם מבטלים מעל עם ישראל, הרי אין לי ספק שכל יהודי שיקרא את עלונכם בודאי שיהיה לו הרהור תשובה בלבו יהי חלקי עמכם. בקשה אישית לי אליכם צר לי בכל פעם מחדש להתוודע שהיו צדיקים גדולים בתוכנו והם נפטרו ולא זכינו להכירם בחיים, אשמח מאד אם תשלחו לי כתובות של צדיקים עם שמותיהם כדי שאוכל להתבשם מיראתם ולהנות מזיו חכמתם לפני שיהא מאוחר. נ.ב. כדאי לפרסם שמות של צדיקים חיים בעלונכם כדי שהציבור יוכל להנות מזיו תורתם ויראתם.

מצפה בכל לב לתשובה ממכם, ירון אטיאס. אלעד.

הערת המערכת: עד כה התקשרו אלינו מאות אנשים ללא גוזמא בבקשה מעין שלך, אמנם, ראשית צדיקים החיים עמנו רובם ככולם מכירים, ואילו אלו הנסתרים שיחיו אין אנו כמעט מכירים וגם אם היה כן אין זה מתפקידנו לפרסמם בכדי לא להזיק להם בעצם הפרסום.

"האמן לי, מי שהכין פה את השתיה החמה, רכש לעצמו עולם הבא!" שביבים ממידותיו המאלפות של הגה"צ המופלא רבי אלי' ראט זצ"ל

נכון שמגיע לי שישפכו עלי ספל מים...

על "חינוך מעשי" בהעברה על המידות מספר אחד ממקורביו: "היה זה בתחילת כהונתו של ר' אלי' כמשגיח בישיבה מסוימת. היתה זו ישיבה שהבחורים הצטיינו בשובבותם, ושום משגיח לא החזיק שם מעמד זמן רב. ר' אלי' נתבקש על ידי הנהלת הישיבה לקבל על עצמו את תפקיד המשגיח וליטול את הרסן לידיו, בתקוה כי הוא, בנסיונו המבורך בחינוך, יצליח במה שלא הצליחו אחרים. ביום מן הימים נכנס ר' אלי' להיכל הישיבה, והנה ניצב לפניו בחור מופרע וספל מים בידו, מוכן ומזומן לשפכו עליו אם לא יסוב מיד על עקבותיו... ר' אלי' עצר על עמדו והתיישב בדעתו כיצד לנהוג במצב מביך זה. אמנם לפי צדקותו והרגלו לקבלת ייסוריו באהבה היה זה דבר של מה בכך לקבל את ספל המים על פניו 'בסבר פנים יפות' ללא מאמץ מיוחד. אולם, הרי קיבל עליו את תפקיד המשגיח, והושטת לחייו לקבל את הספל, תתפרש בעיני הבחורים כחולשה שאינה רצויה למשגיח בישיבה. אולם מאידך גיסא אם ינסה לעצרו בכח, יתעורר רעש שאף הוא יגרום נזק, אין זה דבר של מה בכך להיכנס בריב עם בחור פוחז. צריך היה על אתר להחליט החלטה גורלית ללא היסוס. ר' אלי' פנה אל הבחור ואמר לו בלשון רכה כדברים הבאים: זה נכון שמגיע לי שישפכו עלי ספל מים, אך מדוע דוקא אתה קיבלת את השליחות וביצועה?... ככל הנראה הריעו לך בדבר מה. אנא ממך, אמור נא לי מה רעה גרמתי לך שבעטיה עומד אתה לשפוך עלי ספל מים... הבחור נדהם; לתגובה כזאת מן המשגיח לא ציפה כלל... הוא כופף ראשו בהכנעה וביקש סליחה... ואילו את המים שפך לתוך הכיור... לא עבר זמן רב והבחור שיפר את דרכיו והפך לאחד משקדני הישיבה.

כשיהודי שבור שותה כוס קפה...

סיפר הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטר שליט"א: בימי המלחמה הטרופים בירושלים, כאשר רבים מבני העיר ברחו משכונת בתי הונגרין לשכונת קטמון, מפני הערבים שהיו סמוכים וקרובים מדי לבתי הונגרין, עקר ר' אלי' לשכונת קטמון. בתקופה ההיא היה שוהה הרבה בבית כנסת ברסלב שבשכונה. בית כנסת זה היה פתוח בכל שעות הלילה עבור לומדים ומתפללים, וכן עבור יהודים שרצו לערוך תיקון חצות. ר' אלי' סידר עבור הבאים דוד מים חמים עם תה, קפה וסוכר. לסיבת פעילותו זו, סיפר לו ר' אלי', כי פעם אחת התהלך בחצר בית כנסת מסוים אחר חצות לילה כאשר שרר קור עז, ושמע קול מצמוץ והנאה, בקולו של מי ששותה חמין ומחיה נפשו. ר' אלי' הקשיב הנאה רבה לקול הבוקע מגרונו של יהודי שמחיה נפשו עם כוס חמין. נכנס ר' אלי' לבית הכנסת וראה יהודי יושב ושותה כוס קפה חם ומהביל. כשהלה הבחין בר' אלי', נענה ואמר לו מעומק לבו: "האמן לי, מי שהכין פה את השתיה החמה, רכש לעצמו עולם הבא!" כששמע ר' אלי' כך, פעל שגם בבית הכנסת בקטמון יועמד דוד מים חמים לקפה ותה כדי להחיות יהודים באופן כזה. ור' יעקב מאיר ציין בהתפעלות את העובדה שר' אלי' מסוגל היה להרגיש תענוג, כצדיקים קדמונים כאשר אדם שבור נהנה מכוס קפה חם...

רבי אלי' רוט זצ"ל

מדוע התקומם ר' אלי' זצ"ל?

סיפור מדהים סיפר הרה"ג ר' שמעון פריימן שליט"א: היו אלו הימים הקשים והטרופים של מלחמת תש"ח. הלגיון הירדני הפגיז את ירושלים בכמויות אדירות של פגזים. היינו אז קבוצה של בחורים ואברכים יחד עם ר' אלי' בבית הכנסת "שומרי החומות" שבבתי הונגרין, והסתתרנו תחת השולחנות. היה זה יום קשה במיוחד, המקום בו שהינו הופגז ללא הרף, מאות פגזים נפלו בקרבת מקום ממש, וכל האזור היה לחרדת אלוקים. פחד מות השתלט על כולנו וזעקות אימה נשמעו מכל עבר. אחד מהנוכחים זעק בקול רווי יאוש: הרי העיר גדולה דיה – אבל דומה שהאויב עזב את כל העיר וממטיר את כל האש והגופרית רק על הבנין שלנו, מדוע שלא יטה מעט את קני תותחיו לעבר שכונות אחרות?... התבטאות זו הרתיחה את לבו של ר' אלי'. ר' שמעון פריימן מציין שלא זכר את ר' אלי' אי פעם בסערת נפש כזאת. הוא נחלץ מתחת השולחן, קם מלא קומתו וזעק: "ואני דוקא מודה לה' שלא נופלים פגזים בשכונות אחרות... אדרבה ואדרבה, הבה נשמח כולנו ונודה לה' שתותחי האוייב לא מפגיזים שם, ויהודי המקום ההוא מוצאים מרגוע לנפשם, ואילו אנו, הבה נישא עינינו לשמים ונתפלל להשי"ת שגם פה יירגע המצב בקרוב - -" פרט נוסף מוסיף הרב שמעון פריימן שליט"א מאותן שעות של חרדה במחיצתו של ר' אלי': "בבית הכנסת בבתי אונגרין, שם שהינו בעת ההפגזות, התפללנו ולמדנו ואמרנו תהילים על המצב. את המזון חילקו לתושבים לפי מנות של 150-200 גרם בלבד לנפש. הבחנתי שר' אלי' אינו אוכל. התברר שנתן את מנת הלחם שלו לאחד האנשים אשר מנת הלחם הזעומה לא הספיקה עבורו..."

אני מודה לך רבקה אמנו...

"בכל ערב ראש חודש, בהיותנו במערת המכפלה" – סיפר אחד מתלמידיו - "הייתי עד למחזה מרהיב ביותר שריגש אותי מאד: ר' אלי' היה ניגש לקבר המצויין עליו שהוא של רבקה אמנו עליה השלום, התעכב שם מעט, ובקול נרגש היה מכריז: "עלינו להודות לך, אמנו היקרה, על העצה הטובה שנתת ליעקב אבינו עליו השלום, ליטול את הברכות מיצחק אבינו, לו ולבניו אחריו, שלא יעברו חלילה לעשו הרשע. מברכות אלו נהנים אנו, כלל ישראל, עד היום הזה". סיים לומר את הדברים המרגשים, שהעלו דמעה בעיני שומעיהם, ועזב את המקום בהכנעה ובכובד ראש. זה היה מנהגו מידי חודש בחדשו בעת שהיה מבקר בקברי אבותינו ואמותינו במערת המכפלה. לאחר מכן חזר ירושלימה, כאשר בדרך בית לחם ירד להתפלל על קברה של רחל אמנו עליה השלום. זיע"א.

"היודע אתה שהינך נמצא בעולם העליון, ובבית דין של מעלה גזרו עליך מיתה? הגה"ק רחיים משה מנדל זצ"ל

על פרשת גדולתו ועוצם קדושתו של הגרח"מ מנדל זצ"ל סופרו דברים מופלאים, סיפוריהם המיהמנים של בני המשפחה, ושל המוני היהודים שהסתייעו בצדיק זה, מביאים את השומעים למסקנה שגם בדורנו זכינו לראות צדיק של רמ"ח ושס"ה שלו היו מקושרים לרבונו, ששמע לתפילתו וקיים את דבריו בבחינת צדיק גוזר והקב"ה מקיים. אחד הנכדים, המכהן כראש כולל חשוב, סיפר לנו את הסיפור האחרון שהתרחש בימי חייו של הגה"צ רבי חיים משה מנדל זצ"ל. גם בני המשפחה שידעו מגדלותו וצדקותו, נדהמו להיווכח שעינו שלא כהתה מצליחה לראות עד... מרוקו הרחוקה. פרטי המעשה אומתו על ידי בני המשפחה והתבררו כנכונים. ומעשה שהיה כך היה. נער יהודי ממרוקו נפצע באורח אנוש בתאונת דרכים קטלנית, וכל מאמצי הרופאים להצילו עלו בתוהו. הנער, שהוא והוריו התרחקו משמירת מצוות, שכב בבית החולים במצב שהוגדר ע"י הרופאים כמוות קליני. לאביו של החולה יש אח חרדי בבני ברק. ממשמע על האסון מיהר לביתו של הרב מנדל. הצדיק עצם עיניו, פניו התלהטו, ולפתע שמעוהו צועק: "הוא יבריא, הוא יבריא"... ועד שהצליח הדוד להתקשר למרוקו ולבשר את הבשורה להורי הפצוע, התקשרו הם אליו ובישרו לו בקול חנוק שהילד התעורר לחיים. כשביקש לדעת את השעה המדויקת שבה ארע הנס, התברר שהיה זה בדיוק בעת שיצאו המילים מפיו של הצדיק. זה חלקו הראשון של המעשה, שגם הוא מצמרר עד לאימה. כמה דקות לאחר שהתעורר, שאל הנער הפצוע את הרופאים ואת קרוביו שסבבוהו מכל עבר, "מי זה הרב מנדל, מי זה הצדיק הרב מנדל". משנרגע מעט, סיפר שכאשר היה שרוי במוות הקליני שלו, ראה את עצמו נכנס להיכל בתוך היכל, וחולף בדרכו על פני היכלות רבים, כהגדרתו, עד שבהיכל אחד פגש את סבו, שהיה צדיק מפורסם במרוקו, וזה אמר לו כדברים האלה: "היודע אתה שהינך נמצא בעולם העליון, ובבית דין של מעלה גזרו עליך מיתה? אולם יש צדיק אחד בארץ ישראל, ושמו הרב מנדל, שדבריו נשמעים כאן, והוא מתחנן לפני בוראו שישאיר אותך בחיים, אבל בתנאי שתתחיל לשמור על כל תרי"ג מצוות. האם הינך מוכן להתחייב על כך, שברגע שתתעורר לחיים תחזור בתשובה?! "והשבתי מיד שאני מוכן לקבל על עצמי עול תורה ומצוות", סיים הנער את סיפורו בבית החולים. בני המשפחה ששמעו את הסיפור המדהים, החליטו – כולם – לחזור בתשובה. (טובך יביעו, ח"ב).

הרב מנדל זצ"ל

לך אלי תשוקתי! – יום הכיפורים של הצדיק הנסתר חכם מנחם מנשה זצ"ל במלתעות הצבא הטורקי! –ליומא דהילולא!

בהיות רבנו מנחם מנשה בצעירותו בצבא הטורקי, כאשר הגיעו הימים הנוראים בקשו רבינו מהמפקד לשחררו ליום הכפורים, היות ויום קדוש מאוד הוא ליהודים, ורצונו לילך לכפר של היהודים הסמוך למחנה לימה אחת בלבד, בכדי להתפלל לבורא כל עולמים יחד עם אחיו היהודים. לתדהמתו נתקל רבינו בהתנגדות המפקד, "מספיק בכל שבתות השנה פוטר אני אותך מן העבודה" אמר המפקד, "לא יתכן שאתן לך עוד יום משוחרר מעבודה, ולכך איני משחררך!" רבנו שלא חת משום בריה גמר בדעתו לשמור את יום הכפורים בכל מחיר. בעת הגיע ערב היום הקדוש, אותה שעה שבה עם ישראל בכל מקום ומקום מתקבצים לאמירת כל נדרי, הלך רבנו מחוץ לבית והתיישב לו על יד אחד העצים, שם החל לומר בניגון ובקול מרגש: "כל נדרי ואסרי..." באותה שעה המפקד החל לסבול כאבים נוראים עד שהיו חייו בסכנה גדולה. רעיתו שהבחינה בקדושתו של רבנו אמרה: "אולי זה מפני שאינך מאפשר ליהודי זה לשמור את היום הקדוש לעמו", המפקד שהיה שקוע ביסוריו הסכים לדבריה ובקשה: "לכי ואמרי לו שאני מסכים לשחררו ובלבד שאבריא". האשה רצה במהירות החוצה ליד מקום ישיבת רבנו, ובישרה לו שבעלה מסכים שישמור את היום הקדוש ובלבד שיתרפא. אכן לא עברו מספר דקות והבריא בעלה לגמרי. לפליאת המפקד ואשתו לפשר כל המקרה, וכששאלוהו לפשר הדבר השיבם רבינו בענוה: "דעו לכם שאני לא עשיתי כלום, אך היום ויום זה קדוש מאד הוא לנו, עשו לכם זאת מהשמים בכדי שתתנו לי לשומרו ולהתפלל בו לאלוקי"

חכם מנחם מנשה זצ"ל

ברגע שתספר אדותיי אצטרך להסלק מן העולם – עובדא נ וראה!

את העובדא דלהלן סיפר יהודי שבא בימי השבעה לנחם וכה סיפר: בני יקירי היה אילם. ופיו היה סתום וחתום. את הצער שהיה לנו לא ניתן לתאר. כמה שדרשנו ברופאים ובסגולות לא הועיל, והילד נשאר אילם. לילה אחד חלמתי באמצע הלילה כי אומרים לי מן השמים. דע לך, כי רק חכם מנחם מנשה יכול לרפאות את בנך האילם, התעוררתי בבעתה משנתי, וללא שהיות, רצתי באמצע הלילה לביתו של חכם מנחם מנשה, נקשתי על דלת ביתו, והצדיק פתח לי בחן כדרכו. ספרתי לו על דבר החלום. ובקשתי כי יפעל בתפילתו לרפואת בני, חכם מנחם התחמק ועשה עצמו כמי שאינו מבין מה רצוני ממנו. אולם אני התעקשתי, ואמרתי, כי איני זז מן הבית, עד אשר ירפא את בני. כך עמדתי עם בני ליד דלת ביתו במשך זמן רב. לאחר כשעה קרא לי חכם מנחם לביתו פנימה ואמר: בסדר, אני מוכן לפעול עבור בנך, ובואו עמי יחד. ח' מנחם לקח את ידי ואת יד בני ובקשנו לאחוז בידו, וכך הלך עמנו עד השער הגדול שער מנדלבאום. כל השדה שם הייתה מלאה מוקשים. וחיילים ירדנים היו שם כמו זבובים. אולם אנו הולכים ביניהם והם לא אומרים לנו דבר, (מאוחר יותר הבנתי כי אנו ראינו אותם והם לא ראו אותנו) כך התקדמנו עד לציון שמעון הצדיק, שם נכנס פנימה ח' מנחם, יחד עם בני, ואילו עלי ציוה להשאר בפתח המערה. לאחר זמן מה, יצא חכם מנחם עם בני ואמר לי: הכל בסדר! אמנם דע לך כי אסור לך לספר זאת לשום בריה בעולם. וברגע שתספר שבנך התרפא והדבר קשור אלי. אני אצטרך באותו יום להסתלק מן העולם. חיי תלויים בזה, אנא שמור פיך. לאחר מכן חזרנו שוב לשכונות היהודיות, ונפרדנו לשלום. כשכולי נתון בציפייה דרוכה לבאות. והנה, בבוקר השכם, מתעורר בני ולתדהמת כולנו והחל לדבר כאחד האדם. לשמחתי לא היתה גבול.רבים מהמשפחה והידידים לחצו אותי ושאלו, מה עשית, לאן הלכת, אולם אני ידעתי שאסור לי לגלות. ונצרתי את לשוני במסירות. אולם כעת בימי השבעה, לאחר שכבר נפטר צדיק נשגב זה. מוכרח אני לספר לכם זאת. זיע"א! (יום פטירתו י"ב אלול ומקם מנוחתו בהר המנוחות בירושלים ורבים הם שעלו על קברו וראו ישועות)

עלון זה יו"ל במסירות לבקשתם של גדולים וצדיקים שליט"א, וכל המסייע יבורך מן שמיא, אפשרי לשלוח שמות לתפילה בערב ר"ה על קברי הצדיקים. הכתובת: ת.ד 57194 ירושלים

השיר והשבח לחי עולמים. כי הספר אשר הוצאנו
"צדיקים נסתרים בדור האחרון" ח"א. התקבל באהבה
רבה ע"י ישראל הקדושים, עד כי בלחץ הציבור
הדפסנו אותו שוב, וכל הקודם זוכה
מקומות ברחבי הארץ בהם עדין ניתן לרכוש את הספר,
בני ברק טל' 05276 53662 חנות ספ' כולל ברסלב רח' אלשיך 5. ירושלים 5382090 – 02 רעננה ואזור השרון 0506 656502
אשדוד 8667347 –08 קרית גת 121611 – 0504 אלעד 404836
0544 ביתר 5807539 – 02 צפת 6922739 – 04 חדרה
0775510282 ברכפלד מודיעין 05276 36591 אופקים
9962392 – 08 רכסים 05276 24661 טבריה 04 – 6726607
רמת בית שמש והאזור 0506 722578 אזור ישובי השומרון –
0523 – 270679

בשורה משמחת
הספר שרבים חיכו לו
"אנשי הצדיק"
ברחמי השם המרובים יצא לאור חלק א' מתוך סדרת הספרים שרבים ציפו לה. סיפור תולדותיהם ומעשיהם של צדיקי ברסלב, תלמידי רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע, מסודרים לפי דורותיהם שנותיהם וזמניהם בסדר נפלא ומרתק.
לבירור מוקדי מכירה ברחבי הארץ
050-4121-789